

Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja

Illustratsioonid: Kristina Viin
Küljendaja-kujundaja: Margus Nõmm
Kirjastaja: Jutupesa Kirjastus

© Heiki Vilep
www.vilep.com

ISBN: 978-9985-9718-3-3

Tänu:

Eesti Kultuurkapital
Eesti Kultuuriministeerium
Tartu Kultuurkapital

KALLID LAPSED!

Selles raamatus siin on juttu kolmest paharetist, kes võivad lapse sisse pugeda – Kurjajuurikast, Kitupun-nist ja Pugejast. Tegelikult on neid paharette palju rohkem, aga eks te ajapikku õpite neid ise tundma ja õigete nimedega nimetama. Sellest, kuidas neist lahti saada, on raamatus samuti juttu. Kindlasti ei pruugi kõikidest paharettidest lahtisaamisega nii lihtsalt minna, kui siin. Igal juhul soovitan abi otsimiseks ikka ja jälle pöörduda vanemate või vanavanemate poole. Nemad on elu jooksul kõigi nende paharettidega kokku puutunud ja oskavad kindlasti head nõu anda.

Kui te juhtute avastama, et mõnele klassiõele või klassivennale on sisse pugunud näiteks Valevorst või Pikanäpumees või hoopiski Kadeduseuss, siis ärge hakake kohe oma klassikaaslasi süüdistama ja nende peale näpuga näitama. Pange parem paharetile tema õige nimi ja püüdke seda ka sellele poisile või tüdrukule niimoodi seletada. Koos võite siis mõelda, kuidas kurikaelast lahti saada. Ehk teab õpetaja mõnd head lahendust? Ja kui muud üle ei jää, siis tuleb ikka emal ja isal appi tulla.

Head lugemist!

Heiki Vilep

KURJAJUURIKAS

Artur ei olnud sugugi paha poiss. Ta õppis korralikult, aitas ema ja ei sülitanud maha, nagu mõned rumalad poisid tegid. Ta oli igati hea poiss kuni selle päevani, mil tema sisse asus elama Kurjajuurikas. Kurjajuurikas on selline väike ja sitke väänik tillukeste sarve-muksude ja pika sabaga. Ise on ta üleni karvane ja saba otsas on tal laialivajutatud pintsli sarnane tutt. Kurjajuurikas ässitab lapsi kurja tegema ja temast on väga raske lahti saada. Selline elukas asuski siis Arturi sisse elama.

„Ma ei tahtnud naabri-Mallele vesivärvivett pähe valada,“ seletas Artur emale. „Kurjajuurikas käskis.“ Ema vangutas pead:

„Siis peame kurjajuurika nurka seisma panema. Anna ta siia!“ Aga Kurjajuurikas ei andnud ennast nii lihtsalt kätte. Ta puges sügavale poisi sisse, kükitas seal vagusi ja näppis oma varbavahesid. Muidugi pidi Artur ise nurgas seisma. Ja tutistada sai ka ikka Artur ise.

Nii tekkiski Arturil pikapeale Kurjajuurika vastu vimm. Ta hakkas sepitsema plaani, kuidas väikesest väänikust lahti saada. Istus kirjutuslaua alla, toetas lõua põlvedele ja mõtles:

„Võtaks õige kätte ja oleks lihtsalt hea poiss edasi?
Nagu varem ...“

„Ei ole, ei ole,“ narris Kurjajuurikas õela peenikese
häälega.

„Teeks midagi ilusat ja õiget?“ mõtles Artur.

„Ei tee, ei tee!“ pinises Kurjajuurikas.

„Sina ära piiksu!“ sai Artur pahaseks.

„Piiksun küll, piiksun küll!“ irvitas Kurjajuurikas.

„Vaata kui lähen ja teen praegu kohe midagi head!“

Artur tuli laua alt välja ja läks õe tuppa. Õde õppis parasjagu koolitükke ja Artur seisis tema selja taha.

Tükk aega vaatas ta õe ilusaid pikki heledaid juukseid ja tõstis juba käe, et teha üks korralik õrn pai. Siis aga oli Kurjajuurikas kohe jälle platsis ja Artur võttis paitegemise asemel hoopis suust nätsu ning vajutas selle õele juustesse.

„Aiiiii!“ kiljatas õde ja pöördus ümber. Ta toksis nimetissõrmega meelekohale, karjudes: „Lollakas oled või?“ ja sakutas Arturit juustest. Väga valus oli.

„Kurjajuurikas tegi!“ vabandas Artur. „Mina pole süüdi!“

Õde püüdis nätsu juustest kätte saada ja kui see ei õnnestunud, tutistas Arturit veel üks kord. See oli juba liig.

„Ma sulle näitan!“ ähvardas Artur Kurjajuurikat ja põgenes õe toast. „Ma mõtlen sellise heateo välja, et sa ise mu seest ära põgened!“

Möödusid päevad, aga Kurjajuurikas ei kadunud kuhugi. Ta istus sügaval Arturi sees ja muudkui näppis oma varbavahesid. Artur tegi tema sundimisel aina uusi pahandusi ja sai ikka ja jälle karistada.

Siis, ühel hommikul, tuli Arturile mõte. Mõte tuli nagu kolksti iseenesest Arturile pähe. See oli lihtne ja tark mõte:

„Hakkan häid asju tegema nii, et Kurjajuurikas aru ei saa!“ leidis Artur väljapääsu.

„Teen neid nii targalt, et Kurjajuurikas mõtleb, et olen paha poiss edasi.“

Ta läks õue, istus maja ette trepile ja oli valmis kohe alustama. Ainult et, millest alustada, seda ta ei teadnud.

Siis kuulis ta korraga okste raginat ja nägi, kuidas üks väike naaberhoovi poiss jalgrattaga otse põõsas-
se põrutas:

„Müraki!“

Artur läks põõsa juurde, pani käed taskusse ja vaatas asja lähemalt. Põõsast ronis välja üleni kriimuline poiss. Tal oli nutuvõre suu ümber ja käed-jaladki katki kraabitud.

„Kett tuli maha, jah?“ küsis Artur ükskõikselt, kuna

Kurjajuurikas kuulas ju kõike pealt. Ta aitas poisil rat-
ta püsti tõsta.

„Las ma vaatan!“ tegi ta tähtsa näo. Tõstis keti ham-
masrattale, vântas korra pedaali ja kett oligi peal. Siis
võttis ta tööriistakotist võtme, keeras tagumise ratta
lõdvemaks ja pingutas keti parajaks – täpselt nii, nagu
isa talle õpetanud oli.

„Ah et lenks kah viltu?“ sattus ta hoogu. Võttis esi-
ratta põlvede vahele ja väänas kõigest jõust:

„Ennäe, polnudki väga hull!“

Pisike naaberhoovi poiss vaatas teda suure tänulikusega pilgus, pomises „Aitäh!“ ja lonkas ratas käekõrval minema.

Nüüd ei pidanud Kurjajuurikas enam vastu ja lausa karjus Arturi peale:

„Mida sa teed!? Sa ju ei tahtnud seda teha! Ma maksan kätte!!!“ Artur aga vastas rahulikult:

„Ma lihtsalt aitasin ratta korda teha, et ta uuesti põõsasse saaks sõita.“ Sellise jutu peale jäi Kurjajuurikas vait ja tundus, et ta oli öelduga rahul. Artur aga mõtles endamisi: „Näe, petsingi Kurjajuurika ära!“

Terve pika öö ei saanud Artur nüüd rahulikult magada, sest Kurjajuurikas tema sees siples ja vähkres. Hommikul aga, kui Artur ennast kooli seadis, teatas Kurjajuurikas:

„Tead, sul võivad ju pättuste tegemiseks väga õelad nipid ja trikid olla, aga mina ei saa neist miskipärast hästi aru. Lähen vist ja otsin veidi vaheldust!“ Ta sügas valju sahina saatel kõrvatagust ja kargas vupsti Arturi seest välja. Kiirete hüpetega jõudis ta aknalauale ja – hops! Varsti polnud temast enam kippu ega kõppu.

Arturile aga olid nipi-triki-pättused sedavõrd meeldima hakanud, et ta tegi neid muudkui edasi. Ja et huvitavam oleks, kujutas ta ette, et Kurjajuurikas tema sees on ikka veel alles.

Kurjajuurikas ise aga astus mööda teed kaugusesse. Pahandustekott, mis tal kepiga üle õla oli visatud, vonkles nagu kellapendel edasi-tagasi ja kadus lõpuks silmist.

